

Fa Éde

Két XXI. századi Kalevala-töredék

I. (Aki Vipunen, de Vejnemöjnen is)

vers csónakom
parton száradt,
nincs segítség
(nem is vártam!)

hiányzott pár szó-bordája:

ősi tilalmak
fegyver-élén
sebzett
talppal
mélybe
szálltam,

(hogy megleljem
önvalómat
oda késből kellett csónak!)

s mint Vipunen-Vejnemöjnen
ki ön-poklát
maga járja
sárt
vért
dalt
egyszerre nyögtem:

*„varázsszót a
felvilágra
kaptam kínzón s megkínzottan,*

(egyik lényem
meghalt nyomban
a másik a „tengert” járja!)

amint vers-ladikom
kész lett
várt a Valóság
s a Képzelet...

ám - bevallom -
jót hazudtam:
míg két énnel szót vajúdtam
igém fondor célja az volt

CSAK MENTSÉN MEG ÖNMAGAMTÓL -

*papírhajóm
messze száguld
de ki bent ül
oly elárvult,
ön-művére rég nem ismer:
vonzza s úzi is a tenger...*

II. (Aki a lélek vasát veri...)

*mert itt hazugság a rozsdá
s a vasat is
szétmardossa:*

 éj s nap
 veri
 vasát
 váltig
 míg maga is
 vassá
 válík
 vas a
 teste
 vas a
 lelke
 vas az
 égbolt is
felette:

„világ-járón
vasladdal
jobb feledni
ami ITT van

s másra:
egy Talánra lelni
MÁSOK HELYETT IS
BETELNI:

VASLELKEK KÖZT
VASVILÁGBAN
VAS A
VASBAN
LELNI TÁRSAT

S VASCÉLOKÉRT
VASKEMÉNYEN
MEGKÜZDENI
VAKREMÉNNYEL..."